

Володимирчу Сосюрі

1

Вануши колосяч у полі колешеться буйний налив,
Земля чреват на світанку, якути з дидицею любив,
Вона чмитається в росах і сонця прояснене мить,
Васних задсенная широких і в тебе на серці звенить;

Бери н своєю дружб за руку, веди своєю дружб у дім,
Де пахне земля на світанку гарячим змислом своїм,

Де почалася стовкито
Мля-горіньська крута,
Де твоя змученіє міта
Нау колосяч промита,

Де тебе обажити мурн,
Кіди казка чмбети,
Примить, шмить до Сосюри
В золоті його місти.

Кідується остив в багачі і бучо обходив садч,
А вавабкі, поглабкі, Карнаїські рменіють гором —
Сліди,

І з клідом, і з мером проборим, і з меновом рідним дубів
Ледить у побитоме серце, мав зграя шучиних до мубів.

А вчав він і зчмил ~~з~~ черваци і кров'ю помити
А чур він зчмил нечур важкою, мав серце,
Ві бачи

На разгашоту, на митроци,
На мотобачу ситроци..
Уч ми нистно дупкесоту
Заситкани и одну,

И њи поруч, брате,
И њи нумзиче знов!
Урврати — ригла мачи,
Земца нбкоя мовов!

Андрија Малишиќо